

Důvody: K žádosti stěžovatelky, vdovy, tovární dělnice, aby jí a jejím třem školou povinným dětem udělen byl příspěvek vyživovací z příčiny povolání jejího syna k službě vojenské od 12. února 1917, přiznala okresní komise vyživovací jediné stěžovatelce samé příspěvek 1 K denně ode dne povolání. Později vznesená žádost o zvýšení příspěvku toho zamítnuta byla okresní vyživovací komisí s odůvodněním, že na zvýšení příspěvku nároku není, jelikož povolání se stalo po 1. srpna 1916. Odvoláním domáhala se stěžovatelka, aby jí a jejím dítkám vyměřen byl příspěvek vyživovací po 1 K 60 h denně, od 1. srpna 1917 počínajíc.

Zemská komise vyživovací usnesením ze dne 20. listopadu 1918 zrušila částečně naříkané rozhodnutí a vyslovila, že sourozencům povolaného přísluší od 1. srpna 1917 příspěvek vyživovací po 1 K 60 h denně, naproti tomu, že matce povolaného nepřísluší nárok na příspěvek vyživovací, poněvadž výživa její na výdělku povolaného v době povolání vzhledem k jejímu vlastnímu výdělku nezávisela a není ohrožena.

O stížnosti vytýkající nezákonnost tohoto rozhodnutí i vadnost provedeného řízení uvážil nejvyšší správní soud toto:

Matka povolaného domáhala se odvoláním svým zvýšení příspěvku vyživovacího, který jí byl usnesením okresní komise vyživovací ze dne 2. dubna 1917 pravoplatně přiznán a na 1 K denně vyměřen, když jí zvýšení toto okresní vyživovací komisí bylo odepřeno.

Zemské vyživovací komisi náleželo přezkoumati rozhodnutí okresní vyživovací komise jediné v mezích podaného odvolání, měla tudíž rozhodnouti toliko o důvodnosti nároku na zvýšení přiznaného příspěvku vyživovacího, nebyla však oprávněna změnit rozhodnutí I. stolice o nároku z moci úřední v neprospěch strany si stěžující a odníti nárok straně již pravoplatně přiznaný (srv. nález zdejší ze dne 11. dubna 1919 čís. 1719). Naříkané rozhodnutí ohledně nároku matky povolaného odporuje zákonu i bylo je proto zrušiti.

Pokud jde o nárok sourozenců povolaného, bylo odvoláním z rozhodnutí I. stolice výslovně žádáno, aby těmto příslušníkům vyměřen byl příspěvek vyživovací od 1. srpna 1917. Žádosti té bylo naříkaným rozhodnutím úplně vyhověno, jest proto stížnost vytýkající, že příspěvek měl býti přiznán již ode dne povolání, bezdůvodna.

Č. 99.

Vyživovací příspěvek: * Tvrdí-li strana ve správním řízení skutečnosti, které odůvodňují nárok na alimentaci, není třeba, aby uplatnila výslovně nárok alimentární.

(Nález ze dne 14. května 1919 č. 1151.)

Prejudikatura: srovn. nález č. 46 této Sbírky.

Věc: Marie Fischingerová z Dobré Vody (adv. Dr. Josef Oesterreicher z Nových Hradů) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Správní rozhodnutí.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zamítnut byl nárok stěžovatelčin na vyživovací příspěvek z důvodu povolání jejího syna, poněvadž její výživa vzhledem k výnosu hospodářství nebyla na výdělku povoláního závislá a není ohrožena.

Nejvyšší správní soud uvážil rozhoduje o stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané takto:

Žalovaný úřad vycházel ze skutkového předpokladu, že jest stěžovatelka vdovou, majitelkou hospodářství v ceně 4000 K s pozemky ve výměře asi jednoho jitra a že má vedle toho hotové jmění 9140 K.

Jak ze spisů zřejmo, bylo skutečně okresní vyživovací komisí zjištěno v měsíci červnu r. 1915, že měli tehdy manželé Pischingerovi v záložnách uloženo 9140 K.

Leč od té doby nastaly dle údajů stěžovatelčiných v žádosti ze dne 30. října 1917 a v odvolání proti zamítavému rozhodnutí okresní vyživovací komise obsažených v poměrech jejích potud změny, že stěžovatelka jednak jest pro svou churavost schopna vykonávati toliko lehčí práce a jednak nemocí a úmrtím manžela pozbyla větší části svých úspor.

Ačkoliv pro posuzování nároku na vyživovací příspěvek jest dle § 2. odst. 1. zák. z 27. července 1917 č. 313 ř. z. rozhodno, byla-li žadatelka v době, kdy odcházel povolaný k činné službě vojenské, na jeho práci neb výdělku závislá, třeba v daném případě uvážiti, že strana ve své žádosti i v odvolání uváděla, že upadla po úmrtí svého manžela v nouzi, a že poukazovala k tomu, že by povolaný nenechal nyní svou matku strádati. V těchto údajích lze spatřovati uplatňování nároku alimentárního proti povolanému dle 3. odstavce § 2 zmíněného zákona a byl úřad vzhledem k tomu povinen, z moci úřední vyšetřiti, jsou-li zde předpoklady pro nárok alimentární ve smyslu § 154 o. z. o. a jmenovitě novým šetřením za spolupůsobení strany alespoň přibližně zjištěti, jaký výnos asi její malá živnost poskytuje, a zdali jsou údaje strany o značném úbytku její hotovosti pravdivy a výživa proto ohrožena.

V opomenutí takových vyhledávání shledal nejvyšší správní soud podstatnou vadu řízení, pro kterou slušelo naříkané rozhodnutí ve smyslu § 6 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 100.

V y ž i v o v a c í p ř í s p ě v e k: Pod příjmem prací povolaného dosaženým nemůže se rozuměti zisk z jednání nemravného nebo trestními zákony zapovězeného (na př. z neoprávněného sprostředkování koupě potravin z volného obchodu vyloučených).

(Nález ze dne 10. května 1919 č. 1916.)

P r e j u d i k a t u r a: Nález č. 87 této Sbírky.

V ě c: Anna Tillová v Poříčí (adv. Dr. J. K. Němec z Č. Budějovic) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.